

Sygn. akt II CZ 5/06

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lutego 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Helena Ciepla (przewodniczący)

SSN Antoni Górski (sprawozdawca)

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa "M." Spółki Akcyjnej

przeciwko Gminie Miasta T.

o ustalenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 lutego 2006 r.,

zażalenia strony powodowej

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 22 listopada 2005 r., sygn. akt [...],

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny w Ł. oddalił wniosek powoda o przywrócenie terminu do uzupełnienia braków fiskalnych skargi kasacyjnej oraz odrzucił skargę kasacyjną powoda.

W zażaleniu powód wnosił o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia, zarzucając, że postanowienie o odrzuceniu kasacji zapadło w konsekwencji oddalenia przez Sąd wniosku o przywrócenie terminu do uiszczenia braków fiskalnych, który zdaniem skarżącego, został uchybiony bez jego winy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przedmiotem niniejszego postępowania zażaleniowego jest kontrola instancyjna postanowienia o odrzuceniu skargi kasacyjnej. Kontrola ta obejmuje jednak rozpoznanie zasadności postanowienia z dnia 22 listopada 2005 r. oddalającego wniosek o przywrócenie terminu. Postanowienie to podlega bowiem, na żądanie strony, kontroli Sądu Najwyższego „przy okazji” rozpatrywania zażalenia na postanowienie odrzucające skargę kasacyjną.

W wyniku przeprowadzonej kontroli Sąd Najwyższy stwierdził, że należna opłata nie została uiszczona w terminie na rachunek bankowy właściwego sądu. W orzecznictwie dominuje pogląd, że w przypadku uiszczenia opłaty na konto sądu niewłaściwego dla oceny zachowania terminu miarodajna jest data wpływu do banku polecenia przelewu na rachunek bankowy właściwego sądu (por. np. uchwała SN z dnia 28 listopada 1988 r., III CZP 33/87, OSNC 1988/6/73, postanowienie SN z dnia 6 stycznia 2000 r., I CKN 318/98, niepubl.). W przedmiotowej sprawie powód wpłacił należną kwotę ponownie na rachunek bankowy właściwego sądu po upływie terminu.

Skarżący nie kwestionuje ustaleń przyjętych za podstawę zaskarżonego postanowienia, przytacza natomiast argumenty usprawiedliwiające, jego zdaniem, pomyłkę polegającą na wniesieniu opłaty na rachunek bankowy Sądu Apelacyjnego [...] zamiast – Sądu Apelacyjnego [...]. Twierdzi mianowicie, że pracownik

dokonujący przelewu drogą elektroniczną wpisał w komputerze nazwę „Sądu Apelacyjnego”, jednak automatycznie wyświetlił się numer rachunku Sądu [...]. Powyższa sytuacja wystąpiła w wyniku skorzystania z funkcji przelewów wzorcowych. Powód niezwłocznie po wykryciu pomyłki dokonał ponownej wpłaty należnej kwoty na konto właściwego sądu.

Każda działalność związana jest z ryzykiem wystąpienia pomyłek wynikających z ułomności natury ludzkiej. Niektóre błędy zdarzają się nawet przy zachowaniu wymaganej staranności przez osoby je wykonujące. Skala i powszechność dokonywania przelewów bankowych niejednokrotnie wiąże się z występowaniem pomyłek skutkujących przelewaniem kwot na niewłaściwe konta, bądź odmową wykonywania operacji bankowych. Przykładowo pomyłka polegająca na pominięciu lub przestawieniu niektórych cyfr w wielocyfrowym numerze konta bankowego i wynikające z tego uiszczenie wpisu na inne konto nie jest poczytywana za winę w rozumieniu art. 168 § 1 k.p.c. (zob. postanowienie SN z dnia 19 marca 2003 r., I CZ 18/03, LEX nr 80250).

Również tego rodzaju pomyłka, która wystąpiła w przedmiotowej sprawie, polegająca na wpłacie na konto innego sądu ze względu na „zasugerowanie” przez system komputerowy osoby odbiorcy przelewu, będącego również sądem, nie może być traktowana jako wynik niedbalstwa, czy nie zachowania należytej staranności. Ocena całokształtu działań podejmowanych przez skarżącego w przedmiotowej sprawie uzasadnia przywrócenie terminu ze względu na brak elementu zawinienia w rozumieniu art. 168 § 1 k.p.c.

Reasumując, odmowa przywrócenia powodowi terminu do uiszczenia wpisu nie może być uznana za zasadną, wobec czego brak było równocześnie podstaw do odrzucenia skargi kasacyjnej.

Z tych przyczyn orzeczono, jak w postanowieniu (art. 394¹ § 2 i 2 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁵ k.p.c.).